

De Spooktrein

De Spooktrein zal je vinden
Op het perron van het eeuwige leven
Zal het leven of de dood je verslinden?
Zullen je naasten nog om je geven..?

Proloog

Maandagochtend

Zwetend werd ze wakker en de laatste flarden van een warrige droom verdwenen in haar onderbewustzijn. Suzie Everett kreunde. Haar hele lichaam deed pijn. Het voelde aan alsof het was leeggezogen. Ze had al vaker vreemde dromen gehad, maar deze was ... anders geweest. 'Zal het leven of de dood je verslinden ...' mompelde ze, terwijl ze probeerde de vervagende herinnering terug te halen. Ze sloeg haar handen voor haar pijnlijke ogen en zuchtte diep. 'Ik moet stoppen met die rotzooi,' mompelde ze uiteindelijk en met een boos en chagrijnig gebaar trok ze de band van haar arm af, haalde haar hand door haar schouderlange haren en stond voorzichtig op. Steun zoekend bij de muur bereikte ze de badkamer en ze stak haar hoofd zonder pardon onder de koude kraan.

'Oh, hemel ...' Ze rilde over haar hele lichaam. 'Ik ga echt stoppen ... dit trek ik niet meer.'

Ze droogde zich snel af en probeerde met de laatste druppels ook de droom van zich af te laten glijden. Ze schoot een jurkje aan en toen vijf minuten later de eerste kop sterke koffie vat op haar kreeg, dreef de kritische zelfreflectie langzaam maar zeker naar de achtergrond, totdat haar blik bleef hangen op de kleine wondjes in haar linkerarm. Een traan blonk in haar ogen en ze wierp een blik de foto van haar moeder.

‘Sorry, mam.’ De tranen kwamen onverwacht en in alle hevigheid snikkend liet ze haar kopje uit haar handen vallen. ‘Sorry mam, maar ik red het niet zonder jou. Waarom ...’ Haar lichaam schokte onder de hevige huilbui. ‘Waarom moest je doodgaan? Het is niet eerlijk!’

Voor de zoveelste keer speelde de begrafenis zich voor haar ogen af. Een begrafenis die eigenlijk een jaar eerder begonnen was toen de spierziekte MS versneld het lichaam van haar moeder in bezit nam, en eindigde op het moment dat de kist langzaam in het graf zakte. Twee dochters bleven achter. Maar aan haar zus Anne had Suzie nooit veel steun gehad en haar vader had ze nooit gekend.

Eenzaamheid was haar enige gezelschap en een slechte raadgever, maar daar was ze pas achtergekomen toen het te laat was.

‘Bijna te laat!’ fluisterde ze toen. ‘Help me alsjeblieft, mam ... waar je ook bent.’